

és néha röhejesnek hangzik egy száj, ami örömről fecseg,
de mondd, hogy
szereted ezt, mondd, hogy nem vagy boldogtalan.

Kiszámoltad, számítász a bajra.

A tengerparti város. Az elektromos kerítés.

Rajzolj egy kört krétával. Képzeld el, hogy egy állandó fénysugárban
állsz. Képzeld el a megadást. Képzeld el, hogy haszontalan vagy.

Egy kő az úton azt jelenti, a tea még nincs készen,
egy kő a kézben azt jelenti, hogy valaki mérges, a kő benned még mindig nem
ért le a fenékre.

NYÁRI ÉVA SAROLTA FORDÍTÁSA

C. K. Williams

Kanális

[CANAL]

A szinte ízletesen beteges, nyirkos, sötét alga, mely köves peremét borítja, áramlatának poshadt gazdagsága, mely véletlenszerűen köp fel hulladékot, döglött halat, kenyérhéjat, óvszert, mindez lassú szennykásaként kavarodik a téli ég soktonnás súlya alatt, mely még jobban elsötétít mindent, lehetetlen, de még jobban besározza a szemetet, gyümölcsöt, papírt, leveleket, a vizet.

Mégis, ahogy mellette baktatok fagyoskodva, úgy tűnik, elragad, magába von a formája, szivárgása; a csípős szélben egy és ugyanaz a dolog vagyunk, ez a homályos, üvegkemény fedél, mely felett sirályok emelkednek és zuhannak, ez a fakó réteg, mely sűrűn, mint a sötétség, a közömbös épületek közt kanyarog, velem egy személyt alkot, egy egységet, nem számító képzelgésen keresztül,

hanem mintha egy „valaki” tényleg egy „valami” érző szelleme lehetne, mintha pusztán attól, hogy ezt a tétlen fodrozódást nézem, feljönne bennem mindaz, ami valaha hozzáért, átment rajta, elpusztult, és lebomlott benne, mindaz, amit nyirokként magába rejt ez a halálárok, ez a bárka, ez a sajátos jel; átvétül fölötte egy sóvárgó lélek, a legmélyén csend, békés nyugalom.

RÉDER FERENC FORDÍTÁSA